

II. felvonás

Birodalmak háborúja

6. fejezet

Sigil vs. Darth Vader

Végül ez a megálló is elérkezett az utunkon. Mint azt már kitalálhattátok, mostanra már véget ért a Klónháború, Sidious Birodalma vette át a jólét és a bőség helyét. Én folytattam a Sötét utamat a bennem lévő gonosz irányításával; azonban a fentebb írt helyzet nem várt problémákhoz vezetett.

Engem Tyranus nagyúr állított át a Sötét Oldalra, ő volt a mesterem és egyúttal ő volt a legfőbb nemezisem is. Kezdetől fogva úgy véltem, hogy az utam csak akkor teljesezhet be, ha megölöm őt, és ezzel a helyébe lépek. Azonban őt Anakin Skywalker még azelőtt eltett láb alól, hogy egyáltalán esélyem lett volna erre. Maradt a másik mesterem, Myra Sohta – csak hát akkoriban még nem lehetett tudni, hogy megúsza-e a 66-os parancsot, vagy sem. Elég kemény dió volt azt túlélni, én is csak azért menekültem meg előle, mert akkor már eleve a klónok ellensége voltam – a Szeparatisták oldalán harcoló félként, nem igazán tartottam túl sok köztársaságit magam körül. Csupán az Erőnek köszönhetően értesültem az egésztől.

Tehát valamivel nagyon be akartam teljesíteni a sorsomat, azonban egyik mesterem sem volt úgymond elérhető. Sőt mivel olyan hipertájékozott voltam akkortájt, amilyen, nem is tudtam más számottevő ellenfélről, két kivétellel: Darth Vader és maga a rettenthetetlen erejű Császár. Mivel minél nagyobb ellenfelet teríték le, annál büszkébb leszek magamra, én Palpatine bácsit választottam – azt most ne kérdezzétek, honnan tudtam meg ezt a sok-sok mindent. Csicseregtek a Jedik holoüzenetei, azt kész.

Egy szó, mint száz: megindultam Darth Sidious ellen.

Már érzem, hogy ezt muszáj lesz elmagyaráznom nektek, ezért most pofátlan leszek, és még tovább lopom az idődet! Minden más emberfia inkább elkerülné őt, mintsem öltre akarna menni vele, azonban én egy speciális eset voltam: egy sith, aki sosem kapta meg a címét, azonban már hosszú ideje nem találta szemben magát méltó ellenféllel. Ilyenkor még a Jó Oldal követői alatt is megszalad a reek, hát még egy ilyen ambiciózus retek alatt, mint én. Oly sok előttem élt sith példájából okulva, jól tudjátok, hogy van ez: az ember egy ideig vigyáz, mert fél, aztán úgy látja, hogy nem kell félnie és rohanni kezd... Egészen addig, amíg fejfel bele nem száguld a téglafalba.

Na, nálam is valahogy így történt a dolog.

De mégis hogyan lehetne megölni a Császárt? A Birodalom még friss, ezért nem tudta nagyon kiépíteni a hadigépezetét. Ez olyan utakat is megnyit, amelyet bárki más zártnak talált volna. Például én semmi lehetetlent nem láttam abban, hogy tegyek egy gyors látogatást a Birodalmi Palotában, és úgy intézzem a dolgot, hogy az ott történtek Darth Sidious és lehetőleg Darth Vader halálával végződjenek.

Egyébként azzal teljesen rendben voltam, ha Vader esetleg túléli a dolgot. Ha a Császár megvolt, akkor már ő sem lesz komoly probléma – csak ellop egy kicsit a drága időmből, de az még úgyis van. Elvégre most, ahol járunk, még harminc sem múltam el (nem vagyok olyan ősz hajú, vén, kötekedő baka, mint most).

Ezzel megvolt a helyszín és a kellő motiváció, valamint a közelgő történések okát is sikerült a fejetekbe tömnöm. Maradt a megvalósítás, avagy: hogyan gyilkoljuk meg a

jó öreg Palpatine császárt? Természetesen én úgy döntöttem, hogy éjszaka betörök hozzá, és aztán szépen beleállítom a kardomat. Más is csinálta már, ha neki bejött, akkor remélhetőleg számomra is ideális lesz. Persze, ha most valaki figyelmesen olvasná az álmomban elregélt cselekedeteket, akkor egy epic kardpárbajra számítana... de most mit tehetnék? Sith vagyok, a Sith alattomos, és éppen ezért még akkor sem kockáztatja feleslegesen az életét, ha úgy véli, fair küzdelemben is lenne esélye (ami persze nem valami reális állítás, de héj: el voltam bizakodva!).

Nos, akkor jussunk is el az izgalmas részhez...

Nem tudom, ki rakott a fejemre körözési parancsot, de elég biztos vagyok benne, hogy még nem kínálták fel neki a fénykard általi fogyókúra lehetőségét. Minden esetre, így nem állt módomban szépen szabályosan leszállni Coruscanton, muszáj volt improvizálni. Tiszta azonosítókódot még úgy ahogy lehetett szerezni, azonban azt nem kockáztathattam meg, hogy a nagyfejű rohamosztagosok meglássák az arcomat – azaz a légkörbe még beléphettem, de egy űrkikötő szóba sem jöhetett.

A mai repülésirányításnak hála, odafent sem lehetett akármerre repkedni... Már ha úgy tűnik, hogy önszántamból repkedsz. Amint megengedték, hogy felkeressem a B34c jelölésű űrkikötőt, kikapcsoltam néhány (a repüléshez) létfontosságú rendszert, majd eljártam a Birodalmi Palota felé vezető zuhanásomat. Sajnos ezeket az úgymond nélkülözhetetlen rendszereket nem véletlenül találták ki, kicsiny bárkám, a Crash (ugye milyen találó?) tüzet fogott és aztán tényleg zuhanni kezdett a zord fővárosi éjszakában. Mentségemre szóljon, hogy a nem lelövős része működött, a Birodalom sajnálta a lézert egy olyan hajóra, ami már amúgy is palacsinta lesz.

Mivel nekem mindig is megsemmisíthetetlen lélekjelenlétem volt, ezért az utolsó pillanatokban gondoltam egyet, és kihullahoppoztam magam a fedélzetről – csak azt felejtettem el, hogy még mindig legalább nyolcszáz méteres magasságban voltam a felszíni épületekhez képest. Egyébként, maga a zuhanás egész pihentető volt – ha nem számítjuk azt a csipetnyi halálfélelmet. Egészen felemelő élmény volt szabadesésben nézni Coruscant egyfolytában nyüzsgő, mindenféle hülye fényekkel teli éjszakai életét. A legszebb az egészben az volt, amikor enyhén jobbra fordítottam a fejem és láttam a hajómat beleszágulni az épületek közé. Tudom, hogy ez tömeggyilkolásnak számít, de... Apám, hogy milyen fényes volt!

Szinte akármeddig el tudtam volna gyönyörködni a tüzes lángfellegek izzó táncában, mivel az akkori énemet egyáltalán nem érdekelte, hogy mégis mennyi ártatlan entitás vesztette életét abban a robbanásban. Meg kell hagyni, ma már egy kicsit sajnálom őket... de azért én elég sok életet elragadtam már ebből az univerzumból. Túl sokat ahhoz, hogy mind az eszemben lehessen.

Ja, és hát ott van még az a zuhanás...

Amikor visszanéztem a teljes egészében beépített talaj felé, már láttam, hogy sikeresen elcsesztem a napomat: vagy húsz méterre voltam az egyik felhőkarcoló tetejétől. Az Erőnek hála sikerült eléggé lelassítanom magamat ahhoz, hogy csak egy

kicsit fájjon nagyon ez a találkozás, majd (miután koppantam egyet a párkányom) rájöttem, hogy visszapattantam a mélyebb részek felé. Újabb erőlködések kellettek ahhoz, hogy viszonylag egyben ússzam meg ezt az esést. Aki nem tombolán nyerte a fénykardját, az mind tudja, hogy lehet nem meghalni, amikor meg kéne halni.

Jómagam egy öregnéni kosárkájában landoltam... Jobban mondva, azt nyomtam össze magam alatt a talajon. Két másodpercbe telt, mire sikerült feleszmélnem, akkorra már a nyanyóka tökéletesen felkészült a kirabolós és megerőszkolós részre, csak azt nem tudtam eldönteni, hogy ki-ki milyen szerepet tölt majd be ebben.

Mindenesetre én inkább gyorsan elhagytam a helyszínt, nehogy bajom essen.

A Birodalmi Palota mindig is az olyan helyek közé tartozott, ahová valami pokolian nehéz bejutni egy nincstelen senkinek álcázott személynek – hacsak nincs rohamosztagos egyenruhája! Meg kell hagyni, azt igen nehéz beszerezni manapság, de ha a megfelelő helyen és a megfelelő időben kapod el az egyiküket, akkor esetleg elcsalhatod őket az egyik sikátorba, és... hát ez tőlem elég karakteridegen lenne.

Én inkább civilben odasétáltam eléjük, majd egy elmetrükkel rávettem őket arra, hogy VIP tagnak nyilvánítsanak: nevezetesen Fing szenátornak. Na, mivel ez a Fing szenátor sem mehetett oda, ahová csak akart, további elmetrükök, meg különféle átverések kellettek ahhoz, hogy végre elérhessem a Császár lakosztályát.

Amikor ez megtörtént, valaki véletlenül megfojtotta az őröket, akiknek elméletileg őt kellett volna óvniuk az álmában. Magán az ajtón már nem volt nehéz átjutni, csak ki kellett nyitni valahogyan. Amint ez megvolt, én izgatottam a kezembe kerítettem az egyik fénykardomat, és aztán csak lestem, mint kisnyuszi a tehénszarban.

- Látom megérkezett, Fing szenátor – dörmögte meglehetősen unott hangon a Császár. Én még mindig csak a dolog ledöbbenés részénél tartottam. Nem csak azért, mert Sidious teljesen fel volt készülve, meg minden; hanem azért is, mert ott állt mellette Vader nagyúr és legalább tizenhét vörös ruhás császári őr.

Úgy tűnik, egy „kissé” alábecsültem az ellenségem.

- Nem gondolta, hogy szólnak, amikor látogató érkezik? Vagy esetleg az nem ötlött az eszébe, hogy az ember felébred, amikor egy fregatt csapódik be a háza mellé? – kezdte sorolni a tervem logikai buktatóit Sidious.

- Egyáltalán milyen név az a Fing szenátor? – sértegetett Vader is.

- Hát... ő... asszem... én most megyek – kezdtem kihátrálni a helyiségből. – Öröm volt találkozni, meg minden, de... – ekkor Palpatine meglibegtette a szittyadt ujjait, amelyekből kék székrák kezdtek el bőségesen áradni. Olyan hirtelen és akkora erővel csaptak le rám, hogy még a fénykardomat sem tudtam aktiválni – külön öröm, hogy akkorra már az ajtó is bezáródott mögöttem, ezért jól neki is vágódtam.

Egy pillanatra azt hittem, már véget is ért a játszma, elkövettem az utolsó baklövés... Ám a császár még azelőtt abbahagyta a szikrázást, hogy komoly bajom esett volna. Meg kell hagyni, ezen még a tanítványa is meglepődött.

- Ez a jedi meg akarta ölni önt – kezdte a fekete páncélféleségben lévő uraság. – Nem lenne ajánlatos viszonzni ezt a fajta szívességet?

- Nem vagyok jedi – szögeztem le azért úgy presztizsből. – Engem Dooku gróf oktatott – magyaráztam, amíg feltápászkodtam a fémes talajról.

- Akkor meg egy rivális vagy. Azokat is meg kell ölni – érvelt tovább Vader.

A Császár nem szólt semmit egy pillanatra, aztán egy olyan gonosz kis öregembermosoly jelent meg az arcán. Ez másodpercek alatt vigyorrá fajult, melyet végül rosszálló kacarászás kezdett kísérni. Valami rossz sántikált az öreg fejében.

- Harcoljatok! – hangzott el végül az ambiciózus elhatározás.

- He? – fordultunk oda mind a ketten.

- Küzdjete meg életre-halálra a színem előtt! – folytatta Palpatine. – Aki győz, az a tanítványom lehet, aki vesz, az meghal – ekkor még jobban rázta a röhögés.

- De mester – kezdett akadékoskodni Vader is. – Már én vagyok a tanítványod, ez a trónbitorló nem érdemel mást, csak halált. Nem adhatsz neki új esélyt!

- Ki mondta, hogy most tegeződünk? – fordult felé Sidious dühödten, ám aztán mégis belement ebbe a beszédformába. – Te csak ne feledd el, mégis minként lettél a tanítványom! Akkor te voltál az imposztor, és ő volt az ígéretes tanítvány. Ez itt a Sötét Oldal, a legerősebb törvénye uralkodik. Ha ez az ember erősebb nálad, akkor ő lesz a tanítvány, ha nem, akkor meg kit érdekel?

- Még azt sem tudjuk, hogy az akar-e lenni egyáltalán – folytatta a kibúvókeresést. Fogalmam sincs, hogy miért, de úgy tűnt, tartott tőlem egy bizonyos szinten.

- Nekem megfelel – vágtam rá nemes egyszerűséggel. Ha a logikáját nézzük, akkor most vagy Vader nagyúr, vagy ő, Sidious, az itteni örök, és a fél Birodalmi Hadsereg. Egy csöppet sem akartam innentől kezdve az ő talpát nyalni, de egyértelmű, hogy ebben a helyzetben ez volt a lehető legjobb megoldás.

Majd ha őt megöltem, akkor kitalálok valamit Palpatine ellen is.

- Ilyet nem lehet csinálni! – kezdett felháborodni a tanítványa.

- Én vagyok a Sötét Nagyúr, azt csinálok, amit csak akarok – mondjuk ez igaz, bár a Sötétet én inkább kisbetűvel írtam volna. Úgy jobban vall rá az egész.

- Bocs, Vaderkém, de most muszáj lesz megküzdeni veled – léptem elébe.

- Felőlem, nem én foglak eltakarítani a plafonról – mondott végre egy menőbb szöveget. Ezzel párhuzamosan, ő harcállást vett fel előttem, aztán a kezébe vette a fénykardját. Hirtelen minden olyan komoly és dramatikus lett, amikor aktiválta a vörösösen izzó pengét. Kezdttem úgy érezni, ennek még így is rossz vége lesz.

Minden esetre, azért én is aktiváltam a magam lila kardjait.

Egy ideig csak járkáltunk egymás körül, gondosan felmérve egymást – igazság szerint azt vártuk, hogy a vörös ruhás manuszok egyenletes körbeálljanak minket, ezzel egy minimális méretű, ám számunkra épp elég nagy küzdőteret biztosítva. A Császár kerített magának valami piát, és helyet foglalt a legkényelmesebb székében.

- Na, mi lesz már?! Harcoljatok! – förmedt ránk önelégülten.

Meg kell hagyni, Vader nem teketóriázott valami sokat. Komoly veszélybe hoztam az ő helyzetét, aminek az okán mértéktelen harag gyűlt benne, amit meg muszáj volt kiadnia valakin – hát persze, hogy rajtam!

Lépett kettőt, aztán lesújtott rám a kardjával. Én mindkét fényszablyámat a penge elé helyeztem, a két lila és az egy vörös veszedelem hevesen szikrázni kezdett egy kis ideig, aztán rúgtam egyet a nagyúrba... ami (a ruhája miatt) inkább nekem fájt. Ezt a pillanatnyi előnyt kihasználva, Vader az előnyére fordította a kis erőpróbánkat.

Hátrálni kényszerültem az örök felé, miközben a nagyúr újra és újra lesújtott rám. Az Isten tudja, hogy miért, de én valami robotos Makashi formát véltem felfedezni a mozdulataiban. Dooku nekem pont ezt tanította először, mivel olyan hatalmas mesterének volt betudható, azonban én (a két fénykardnak, és a hülye fejemnek köszönhetően) az Ataru formát választottam. Tetszett benne az akrobatikusság.

Szóval, amíg én össze-vissza ugrálgattam, meg „hadonásztam” a kardjaimmal, addig Vader nagy és erőteljes kardcsapásokkal próbált elintézni. Szerencsére, ha valaki egyszerre két vívőfegyvert tud használni, és nincs belebörtönözve egy szárnalmas fekete páncélruhaszerűségbe, akkor elképesztő előnyre tesz szert (még kis területen is). A gond csak az, hogy ilyenkor nincs hová hátrálni az ellenfeled roppant csapásai előtt, ezért muszáj vagy majd beleszakadni a kivédésükbe – ám pont ezért volt jó az a két kard, bizony Vader is megizzadt a tempó miatt.

Három gyors karmozdulat után a nagyúr úgy érezte, ideje visszakapnom azt a rúgást, és tiszta erőből gyomron tisztelt. Akár tetszett, akár nem, én valami roppant gyönyörűséggel száguldottam bele az örökbe, akik aztán szépen visszalöktek elé.

Természetesen Vader nem hagyott időt felállni, úgy akart ledöfni egy fénypallosával, mintha valami rossz vámpír lennék. Én azzal a tipikus oldalra gurulással tértem ki a végzetem előtt, aztán mindkét lábbal belerúgtam a nagyúrba – ez már egy kicsit hátrébb készítette a bádogsíthet. Amikor ő ismét visszanyerte az egyensúlyát, már egy teljesen felegyenesedett, harcra kész Sigillel találta szemben magát. Neki is rontottam, mint dagadt kislány a születésnapj tortának.

Egyik váratlan kardcsapást intéztem felé a másik után, úgy sercegetek, pattogtak s ütközetek egymásba a szilaj pengék, mintha az egész mindenség ezen a párbajon múlna. Érdekes felismerés ért ezekben a másodpercekben (amikor épp én kezdtem jobban állni), ismét a fejembe nyilallt a mondat „*Akkor te voltál az imposztor, és ő volt az ígéretes tanítvány*”. Akaratlanul is azon kezdett járni az eszem, hogy vajon mégis mi lapulhat mögötte. A Császárnak biztosan sok tanítványa lehetett, azonban ebből csak kevés vált ismertté, el is kezdtem gondolkozni hát... Dooku elárulta nekem, hogy ő Darth Sidious szolgája, azelőtt pedig Maul volt az ideális tanonc, a többi már ismeretlen. Ám ha Tyranus volt az utolsó ismert, és őt Anakin Skywalker ölte meg...

- Nem... ez nem lehet – képedtem el, amikor rájöttem. Hirtelen minden passzolni kezdett. A Makashi, ez a hatalmas düh, maga a mindent megsemmisítő időzítés; az igazság végre megtalált, és úgy arcon csapott, mint annak a rendje.

Persze a többieket nem érdekelte, hogy mivel voltam éppen elfoglalva.

Nekik csak az számított, amivel nem: magával a párbajjal. Vader kihasználta az alkalmat. Egy rézsútos kardcsapással elterelte a figyelmem, majd gáncsot vetett, és én (szégyen szemre) padlót fogtam. Ezután még egyet rúgott belém a nagyúr.

- Ideje meghalnod, Reegar! – mondta azon a végtelenül ellenszenves hangján a Császár tanítványa. Most, hogy már tudtam, ki ő, már teljesen érthető volt, hogy felismert. Ezért félt tőlem az elején, tudta, hogy számottevő ellenfél leszek – ám most már nem vagyok az, mert sikerült elbambulnom a legeslegjobb pillanatban.

Ám nem voltam hajlandó ily könnyedén eldobni magamtól az életem.

Az Erő pontosan megmondta, hogy mikor számítsak a halálomra, így ez nem okozott különösebb meglepetést a számomra – sőt, ha valamiről biztosan tudsz, akkor tehetsz is ellene. Az utolsó pillanatban megfordultam, majd egy erőlkéssel a helyiség másik végébe tántorítottam a nagyuraságot. Mivel már jelentősen aktíválni kezdett a túlélési ösztönöm, ezért megkerestem a legközelebbi ablakot, és megiramodtam felé. Tudtam, hogy a Császár lakosztályában nem fognak valami zsenge üveget alkalmazni, ezért volt bátorságom Palpatine ágyát is magammal rángatni ez Erővel. Ez a sietség miatt egy kissé rosszul jött ki.

Először én értem el az üveget, ami megfogott, aztán meg az ágy – úgy, hogy én a fekhely és a roppant kemény felület közt ragadtam. A végén úgy éreztem magam, mint valami töltelék egy gigantikus huttszendvicsben, de azért sikerült áttörni az üvegfalat – azaz sikeresen elmenekültem a helyszínről.

Sidious, Vader és az a sok-sok mindenki csak lesett utánam, én lettem az első ember, aki ágyat lopott a Császártól. Meg kell hagyni, elég fájdalmas élmény volt, mert megvagdostak a miniatúr üvegszilánkok, és végső soron az sem tett jót szerény személyemnek, hogy tulajdonképpen én védtem meg azt a fekhelyet a nehézségi erőktől, és nem fordítva – szóval, velem lett áttörve az az üveg.

És persze már megint elérkezett a nap fénypontja: a zuhanás.

Több száz méteres keresztül száguldottam lefelé, amikor a szél és a zseniális agytekervényeim közreműködésének hála, belesodródtam egy siklóba. Ott egy minimum száz évesnek látszó, kürtőskalácsarcú nyanyóka volt (hitetlen, hogy manapság mennyi van ezekből!), aki már megint olyan rosszul nézett rám.

Hát mit van mit tenni, én inkább tovább ugrottam, és meg sem álltam egy jókora épület lapos tetejéig. Ott aztán elgondolkoztam a dolgokon, és elhatároztam magamban, hogy innentől kezdve ugyanolyan szemét, bunkó és seggfej leszek, mint eddig. Csak ekkor vettem észre, hogy az üveg gyakorlatilag végigtépte a jobb kezem, ami nagy fájdalommal, valamint több hetes vívasképtelenséggel járt azon a kézen... Mindenesetre már épp ideje volt elhagyni a bolygót, azonban a távozás már jóval keményebb diónak ígérkezett – ebből a célból végül sikerült felcsempésznem magam egy teherhajóra, ami az Alsó Városból indult.

Kijuttatni végül is kijuttatott, és itt véget is ért volna ez a történet... ha nem álmodnék. Meglehet, hogy ti most valami nagy epikus valaminek nézitek ezt az egészet, de én most csak annyit csinállok, hogy fekszek és erősen ügyelek arra, hogy a

horkolásomtól senki, még egy vuki se, tudjon elaludni. Márpedig ezek az álmok általában addig szoktak tartani, amíg fel nem ébred az ember.

Szóval, azért még untatni foglak benneteket egy darabig – hát nem csodálatos?!

Ahogy csöndesen meghúzódzkodtam a hatalmas, leginkább korvettnek mondható hajó egyik, tartósított wampabeleket tartalmazó konténerében (el sem hinnétek, milyen rettenetesen nagy kereslet van rájuk), zavart kezdtem érezni az Erőben.

Hirtelen teljesen biztossá váltam benne, hogy nem én vagyok az erőhasználó a fedélzeten. De mégis ki? Kivel lehetek összezárva?

Ezek a kérdések erősen arra sarkalltak, hogy elhagyjam a menedéket, és a dolog végére járjak. Azt tudtam, hogy bárki is legyen az, Erőhasználati szinten alattam van (ő nem tudta álcázni a jelenlétét, én igen), ezért az előző oldalakban, izé... órákban gondosan megsemmisített önbizalmam is visszatérni látszott. Az ösztöneim a hajó leghátsó részére vezettek, ahol (mily meglepő!), újabb tárolókat találtam. Már éppen azon kezdtem tűnődni, hogy egy ilyen történetbe miért nem lehetett változatosabb helyszíneket rakni, amikor a világ legrosszabb dolgát hallottam: csecsemősírást.

Egy pillanatra azt hittem, hogy megbolondulok, aztán rájöttem, hogy már azóta sem vagyok százas, amióta Dooku gróf kezelésbe vett, és testet öltött a bennem lévő Sötét utasnak. Minden esetre, abban azért még elég biztos voltam, amit láttam meg hallottam, ezért erőt vettem magamon és benyitottam abba a tárolóba, ahonnan azt a rettenettest zsvajt hallani véltem. Tényleg ott volt egy csecsemő.

- Oké kispajtás, vagy te hagyod abba a sírást, vagy én hagyatom abba veled – próbáltam meg (finoman szólva is) naivan szót érteni a kis harcossal.

Erre még jobban bömbölni kezdett a retek kis tetű gec... (hú, majdnem csúnyát mondtam!). Egy szó, mint száz, muszáj volt elhallgattatni valahogy. Se szülő, se cumisüveg, se semmi nem volt körülötte. Ja, és tiszta barna volt a pelusa.

Biztos hógolyózni akar – gondoltam én magamban. Meglehet, hogy nem értek a gyerekekhez, de azért odamentem hozzá és legyintettem egyet a homloka felett. A kis trükk bevált, most már egészen addig nem fog sírni, amíg úgy nem dönt megint. Ezzel az ő problémái nem fognak megoldódni, de legalább nekem időm lesz rá, hogy találjak valakit, aki már segítene rajta (én ugyan hozzá nem nyúlok!).

Azonban a sors ördöge ismét közbeszólt.

Újra ilyen különös rezonanciákat éreztem az Erőben, és ez már biztosan nem a csecsemő volt. Azonnal odaszaladtam a legközelebbi ablakhoz, melyből már jól láttam, hogy egy Venator romboló közeleg a korvett felé. Mivel még viszonylag friss a Birodalom, ezért a Császár kénytelen ezeknek a szürkére festett változatait használni. Persze már vannak pletykák arról, hogy valami új hajók is vannak a tarsolyukban.

Nem voltam valami Erőszakértő, de nyilván nem egy erőérzékeny úropossum volt azon a hajón, én magát Darth Vadert éreztem. Azt most egy pillanatra nem tudtam eldönteni, hogy rám, vagy az erőérzékeny csecsemőre fáj a foga (vagy mindkettőre?),

viszont az már sejthető, hogy ilyenkor mi szokott történni: a fregatt megadja magát, átszállnak a rohamosztagosok és maga a nagyúr is, aztán elkapnak, vagy megölnék mindkettőnket. Értelemszerűen, nekem valahogy egyik sem tetszett.

És aztán mégsem ez történt: a korvetten harci riadót rendeltek el, majd rövidesen lövések hagyták el a szállítóhajót. Nagy, vörös lézernyalábok eredtek a venator felé.

Milyen szállítóhajó ez? – kérdeztem magamban. Én úgy tippeltem, hogy nem valami megengedett nagy erejű fegyvereket rakni egy ilyen bárkára. Ám úgy tűnik, sikerült a létező legkilátástalanabb helyzetbe kerülnöm. Mert most vagy a hajót lövik szét és úgy halok meg, vagy pedig az átszálló csapatok fognak végezni velem.

Az általam már valamiféle hadihajónak gyanított szállítóhajó meglehetősen jól bírta a strapát a venatorral szemben – fél percig tartott, mire kilőtték a hajtóműveit, és semlegesítették a fegyvereit. Valami miatt a Nagyúr nem akarta elpusztítani a hajót, tehát lennie kellett rajta valaminek, ami kell neki.

Ezt tökéletesen megerősítette a rohamosztagosok átszállása, majd a hajó alapos átkutatása – némi legénységmészárlással szegélyezve. Én találtam magamnak valamiféle hátizsákot, beleraktam a csecsemőt, aztán belebújtam a szellőzőbe. Ugye, aki nem tudná, olyan retekvékony vagyok, hogy még így is tökéletesen elfértem benne. Kis várakozás után birodalmi katonák lépteire lettem figyelmes.

- Vajon hol lehet az az alávaló Reegar? – kérdezte az egyik.

Ezek szerint engem keresnének? – gondoltam magamban.

- Nem tudom. De kerüljön csak a szemem elé! Akkora lyukat lövök a képébe, hogy még az anyja sem ismeri fel! Már ha valaha is felismerte egyáltalán – mondta a másik.

A szellőzőrács kis nyílásán kinézve, láttam, hogy csak ketten vannak.

- Dehogyan ismerte! Reegar anyja akkora kurva volt, hogy minden évben más apától született gyereke!

- Hát! Hallottam, hogy a odahaza átment rajta a fél bolygó, meg még én is, ha már itt tartunk. Nem mondom, arcra elég kaki volt, de a szájmunkája, na az már aranyat... – és én eddig bírtam idegekkel. Mivel a jobb kezem még mindig nem volt valami használható, ezért csak a bal karomra jutó kardot vettem a kezembe. Amint elérkezett a megfelelő pillanat, dühödt vadállat módjára kistartoltam a szellőzőből, kivont fénykarddal érkeztem a rohamosztagosok közé.

Az egyiket kettészeltem a kardommal, a másikat meg kettévágtam, mert most inkább a sebesség, mint a minőség járt a fejemben. Egyébként sem lett volna időm többre – mert, mint ráébredtem, Darth Vader is ott volt.

- Kiszámítható vagy, mint mindig – dörmögte azon a roppant mély hangján.

- He? Te meg, hogy kerültél ide? Az előbb még nem... – ekkor belémfagyott a szó. A minap már másodszor esett le nekem, hogy hülye vagyok. De most komolyan! Két rohamosztagos véletlenül pont mellettem ballagott és véletlenül pont az anyámat kezdték becsmérelni. Evidens, hogy Vader megérezte a jelenléteimet, és ezzel a

végtelenül epikátlan módszerrel csalt ki a rejtekemből. Bár, ha elve tudta, hogy ott vagyok, akkor elméletileg a katonák nélkül is...

- Eleget bambultál, Reegar. Ideje végre megküzdenünk! Mint sith a sith-el, mint férfi a férfival! – szakította félbe a gondolatmenetemet Vader.

Ahogy ez elhangzott, a hátizsákba rejtett csecsemő bőgni kezdett – ennyit hatott a nagy nyugtatásom. Érdekes módon, a Nagyúr arcán semmi meglepődés nem látszott az egyébként különös dolog miatt – legalábbis szerintem. Neki megvan az a tulajdonsága, hogy bármit is mutat az arca, az pont ugyanúgy fog festeni a környezete számára: mert mindenki csak egy nagy fekete izét lát.

- Add át a gyermeket, és megkímélem az életed! – dörmögte a sith.

- Az előbb nem azt mondtad, hogy meg kell halnom? – fejtegettem a dolgot.

- De – talált magában egy logikai bakit a Császár tanítványa. Bár, ha a Nagyúr gondolatait nézzük (amit én semmilyen körülmények közt sem tudhatok), akkor talán mégis értelmet nyer az egész. *Én csak egy erős jelenléte éreztem, de nem tudtam, hogy az alany az, vagy te, Reegar. Egy gyereket simán becsempészhettek volna oda előlem, ezért hát anyázni küldtem a katonáimat. Ha te vagy az, kiugrasz, ha a gyerek, akkor megszerzem, amit akarok, és végre felrobbanthatom ezt a hajót.*

- Amúgy, mindketten sithek vagyunk, a mesterünk mindkettőnknek megmondta, hogy ilyenkor az a célszerű, ha megölsz, amint átadtam a gyermeket. Csak mondom – időztem fel egy kicsit Dooku tanításaiból. Néha még jól is jön a dolog.

- Hát igen, erre vonatkozott a férfi a férfival dolog – folytatta Vader.

- Végül is, ez most más terep. Akár érdekes is lehet – rántottam vállat, majd suhintottam egyet a (még mindig aktivált) fénykardommal. Sajnáltam, hogy most csak az egyik szablyámmal küzdhetek, de sebjaj! A másik jó lesz tartaléknak.

Most kéne valami epikus harckezdő mondat... Picsába. Mindegy, akkor csak ronts neki, mint valami Sith nagyúr! Ez nem lesz nehéz, az vagy, igaz? – gondolta magában Vader, majd aktiválta a fénykardját, és felém kezdett cammogni. Hát igen, ez a ruha nem enged neki valami nagy lépéstempót.

Az első kardcsapást természetesen ő intézte felém, nehogy legyen valami új ebben a kardpárbaj dologban. Én egy anorexiás gölem kecsességével hajoltam ki a vörösesen izzó penge alól, aztán egy rézsútos kardmozdulattal próbáltam megölni az ellenfelem. Vader hátrébb ugrott, már amennyire megtehetette szegény – nem mintha különösebben sajnálnám, de az tény, hogy nekem van lábam és karom, neki meg nincs. Bár ahhoz képest, egészen keményen kezdett kontrázni.

A vesém ellen irányuló kardcsapást követően ismét elszabadultak az indulatok. Én az Ataru helyett a Makashit idéztem fel a hajó szűk folyosóira, míg Vader egészen más taktikát választott. A Vaapad forma Windu mesternek köszönhetően lett olyan híres, hogy minden D kategóriás fanficbe betehesse a lábát. Ahhoz, hogy valaki elsajátíthassa ezt a formát, a haragnak és a gyűlöletnek is helyet kell kapnia a szívében, ami rövidúton ahhoz vezetett, hogy az ezt használó jedik átálltak, és ezért javarészt tiltottá vált a néhai Jedi Rend körében. Azonban Windu sikerrel tudta alkalmazni, nem lett gonosz, és talán soha nem is lett volna az.

A Jedikkel ellentétben, a Sith már sokkal jobban szereti a Vaapadot, bár Vader még nem volt annyit Sidious tanítványa, hogy rendesen el is sajátíthassa. De mivel ő ezt találta a leghatékonyabb formának, és nagyon meg akart ölni engem, ezért mindenféle korlát nélkül rászabadította a haragját. Hamar tudatosult bennem, hogy most vagy megöl, vagy én ölöm meg őt, és utána fognak megölni az emberei, ezért egy roppant zseniális tervet szeltem ki a túlélésre.

Löktem rajta egyet az Erővel, aztán futni kezdtem, mint a kisnyuszi.

Futottam, szaladtam, rohantam, vágtaztam, sprinteltem, viharoztam, kocogtam, loholtam, nyargaltam, csörtettem, robogtam, galoppoztam, inaltam, suhantam, száguldottam, iszkoltam, és egyszer csak kifogytam a rokon értelmű szavakból. Szerencsére ekkorra már elértem egy olyan helyiséget, amely az egyik oldaláról csak vékony energiapajzs védelmét élvezte az űr felé, és mindenféle repülésre alkalmas gépek sorakoztak benne. Igen, ez egy hangár volt.

Milyen szállítóhajó ez?! – gondoltam magamban sokadszorra, majd azután megpillantottam egy ominózus Lambda-kompot, és már csak a kijutásra tudtam gondolni. A hajó elkötése nem volt valami nehéz feladat, csak fel kellett jutni rá és át kellett venni felette az irányítást. Amint az megtörtént, kirepültem a hangárból, gondosan úgy manőverezve, hogy a szállítóhajó köztem és a birodalmi romboló között legyen. A lehető leghamarabb beléptem a Hiperűrbe, és...

...és aztán ismét a fülemben csengett a csecsemő sírása – aki nagyon bele akarna kötni a részletekbe, felszállás előtt gyorsan levettem a hátizsákot és biztos helyre raktam. Elvégre, olyan nincs, hogy meghaljon egy fontos szereplő is.

Összesen tizenkét órába telt, mire megnyugodtam afelől, hogy Vader nincs a nyomomban. Innentől kezdve már csak másik ezer problémám akadt, amit azonnal orvosolni kellett. Először is: MAJD BESZ*RTAM!!! Nem volt alkalmam székletürítésre már tizenhét órája – attól a ponttól számítva, amikor már nagyon, de nagyon kellett. Csoda, hogy nem történt ebből komolyabb baj, a mostani koromban ezt már bizony nem tudtam volna megcsinálni.

Utána sárgát is kellett locsolni, aztán szomjas voltam, és aztán meg már éhes, szóval, elég sokáig tartott, mire végre valahára sorkerült arra a csecsemőre (aki miatt mindenki aggódott, csak én nem). Mint azt már megtapasztalhattam ebben a pokolian elcseszett napban, nem vagyok valami nagy szülő. Azonban a bábák rengeteg gondoskodást igényelnek, szó szerint, még a sz*rt is törölni kell a seggükből! Az már evidens, hogy erre sosem lennék képes – hacsak nem hajt egy nagyobb cél.

Tyranus nagyúr már meghalt, én vagyok az egyetlen megmaradt tanítvány (spoiler: amúgy nem), tehát elvileg gondoskodnom kéne az eltanultak továbbadásáról. Akkoriban még nem igazán voltam érdekelt ezen a téren, de azt be kellett látnom, hogy minél később kezdem el, annál kevesebb jelöltet lesz alkalmam próbára tenni.

Mivel ez az egyén rendkívül fiatal és már nagy benne az Erő, ezért nem csak potenciális tanítvány lehet, de módomban áll irányítani a jellemét, személyre szabni a személyiségét. Ezt a trükköt úgy hívják, hogy nevelés.

Mindössze egyetlen bökkenő volt: én. Rengeteg gonosz és erkölcstelen dolgot tettem azóta, amióta ez a Sigil nevezetű Sötét útitárs irányít, és ezért teljesen gonosszá is váltam egy időre. Tudtam, hogy emiatt csak a Sötét Oldalba tudnám bevezetni, ami egy sanyarú, szenvedéssel teli életet feltételez neki. A régi énem, azaz a Sigilmentes én, viszont a Jó Oldalba vezettem volna bele. Ámde, az én esetemből kiindulva, fel kellett ismernem, hogy az Erő sokkal, de sokkal többről áll a Sötétnél, meg a Világosnál – vannak árnyalatok is! Ez a gyerek még bármi lehet, nem csak Sith, vagy Jedi, de akár olyasvalami is, amely mindkét oldal felett áll. Egy olyan egyén, aki mindenkinél jobban ismerheti az Erőt és a több ezer éve dúló konfliktus propagandanevelése nélkül nőhet fel. De én is ennek a rendszernek a része vagyok! Mint mondtam, ha a gonosz énem neveli fel, akkor Sith, ha a jó, akkor Jedi lesz – márpedig én többet akartam neki. Így hát világossá vált számomra, hogyha nagy dolgokat akarok ennek a gyereknek, akkor nem nekem kell felnevelnem...

A csecsemőt egy hétig magamnál tartottam, aztán kiraktam a kikötő sarkába, hátha rátalál valaki. Biztos voltam benne, hogy így lesz, és abban is, hogy az Erő révén újra bele fogok futni (azóta se láttam). A mai napig sokat gondolkozom az eseten. Miért kellett ő Vadernek? Miért engedtem el?

A Sötét énem sosem hagyta volna, pedig elméletileg akkor ő irányított, elméletileg, akkor arra vehetett rá, amire csak akart. Talán erősebb lennék, mint hittem? Már akkor is tehettem Sigil ellen, ha nagyon akartam? Vagy ez talán valami másnak, esetleg magának az Erőnek lenne köszönhető?

Attól tartok, már sosem tudjuk meg...